

РЕШЕНИЕ

№ 84

гр. гр. Добрич, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ДОБРИЧ в публично заседание на петнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Галатея Ханджиева Милева

Членове: Диана Г. Дякова
Жечка Н. Маргенова Томова

при участието на секретаря Павлина Ж. Пенева
като разгледа докладваното от Диана Г. Дякова Въззивно гражданско дело № 20233200500011 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази следното:

Производството по делото е образувано по реда на глава XX от ГПК по жалба рег.№15116 /01.09.2022 год. на Г. П.-старши публичен изпълнител при ТД на НАП-В.,ИРМ Д.,ул.“Н.*”,гр.Д. срещу решение № 837/18.08.2022 год. по гр.д.№ 20223230100043/2022 год. на Районен съд Добрич,с което е отхвърлен предявения иск по чл.216 ал.3 ДОПК вр. с чл.135 ЗЗД от В. Б. – главен публичен изпълнител при ТД на НАП- В.,ИРМ Р. , гр.Р., ул.“М.А.У.** , * срещу „Т. –П.**“ ЕООД ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** и О. М. А. ЕГН ***** чрез законния представител С. Р. С. ЕГН ***** , двамата с адрес в гр.Д. , ул.“Д.К.** за обявяване недействителността спрямо Държавата на договор за покупко – продажба от 06.11.2017 год. , сключен между „Т. П.**“ЕООД чрез управителя Р.С.Ж. и О. М. А. чрез законния си представител С. Р. С. по нотариален акт № 89 , том VIII, рег.№ 7415 , дело № 785/2017 год. на нотариус с рег.№ *** на Нотариалната камара, вписан под № 85, том XXIII, дело № 4351 / 2017 год. на СВп Д. по отношение на недвижим имот –ПИ в село Б. ,общ. Д. с пл.№ 15 , парцел II , кв.25 с площ 1500 кв.м- незастроен имот за производствен, складов обект с идентификатор 06104.30.87.

С доводи за необоснованост и незаконосъобразност на обжалваното решение се претендира отмяната му, като въззивният съд постанови ново по съществото на спора за уважаване на иска по чл. 135 от ЗЗД, във връзка с чл. 216 ал.3 от ДОПК.

Въззиваемата страна О. М. А. ,чрез законния му представител С. Р. С. счита жалбата за неоснователна и настоява да не бъде уважавана.

Въззиваемата страна „Т. –П.**“ ЕООД ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** ,призован при условията на чл.50 ал.2 от ГПК не изразява становище по жалбата.

Във въззивната жалба и отговора на въззивната жалба , страните повторно излагат всички свои фактически твърдения,оспорвания ,възражения и правни доводи относно основателността и доказаността на заявената претенция.

При данни ,че решението на първоинстанционния съд е било връчено на публичен изпълнител на дата 22.08.2022 год., жалба рег.№15116 /01.09.2022 год. е подадена в срока по чл.259 ал.1 от ГПК , от активно легитимирана страна и носител на правото да предяви въззивна жалба против съдебния акт, предвид разпоредените от последния негативни последици в правната му сфера чрез отхвърляне на исковата претенция и е процесуално допустима.

Обжалваното решение е постановено по претенция по чл. 216 ал.3 от ДОПК,във връзка с чл. 135 от ЗЗД на Главния публичен изпълнител при ТД на НАП-В. срещу „Т. –П.**“ ЕООД, ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** и О. М. А. ,ЕГН ***** чрез законния му представител С. Р. С. ЕГН ***** , двамата с адрес в гр.Д. , ул.“Д.К.**”,заявена с искова молба рег.№ 303/10.01.2022 год. и основана на твърдения,че Държавата е кредитор на декларирани и установени с ревизионен акт непогасени публични вземания на дружеството-ответник,които към 06.12.2021 год. възлизат на общ размер от 150 043 .47 лв.,съответно:главница-107 117.57 лв. и лихва-42 925.90 лв. Дружеството декларирало корпоративен данък за 2015 год. в размер на 6 077.06 лв.;за 2016 год. в размер на 1 622.08 лв.; за 2017 год. в размер на 4 698.68 лв. и за 2018 год. в размер на 12 225.31 лв.,от които дружеството погасило тези за 2015 год. и 2016 год.На дружеството била извършена ревизия по особения ред на чл. 122 от ДОПК ,за която е съставен Ревизионен доклад № Р–

03000819002401-092-001/17.12.2019 год. ,а впоследствие и Ревизионен акт Р-09000819002401-091/04.03.2020 год. за установен допълнително недеklarиран размер на корпоративния данък за 2015 год. в размер на 27 418.54 лв.;за 2016 год. в размер на 6 589.97 лв. ;за 2017 год. в размер на 28 703.61 лв. и за 2018 год. в размер на 31 277.64 лв.,както и на съответни лихви,изчислени към 04.04.2020 год. в размерите от по 10 924.12 лв.;2 086.34 лв.; 5 597.66 лв. и 2 267.81 лв.Данъчното задължение възниквало ex lege с изпълнението на определен данъчен фактически състав, регламентиран с данъчна правна норма.Поведението на управителя Р.С.Ж. на „Т. –П.***“ ЕООД несъмнено сочело намерението му да увреди кредитора си,като предприел действия да го лиши от възможността да събере от него вземанията си. С договор за продажба от дата 06.11.2017 год. и при наличие на данъчни задължения, дружеството ответник се разпоредило с притежаван от него недвижим имот за производствен,складов обект в с.Б. в полза на ответника физическо лице за сумата от 9 250.00 лв.Страни по сделката били свързани лица- управителят на търговското дружество –продавач е дядо на купувача и баща на неговия законен представител.Естеството на фактическата близост между страните определяло и естеството на узнатите обстоятелства по сделката между тях.Впоследствие с договор от 03.12.2018 год. дружеството отчуждило и последния притежаван от него недвижим имот,с договор от 27.12.2018 год. Р.С.Ж. продал на Г.Т.Д. дружествените си дялове, а месец преди това учредил ново дружество ,на което прехвърлил наличните си активи.По банковата сметка на дружеството продавач нямало авоари, а новия управител Г.Т.Д. (собственик и управител на още пет дружества) не можело да бъде открит.

Отправено е искане ,на основание чл. 216 ал.3 от ДОПК,във връзка с чл. 135 от ЗЗД да бъде обявена за недействителна по отношение на държавата сключената с нотариален акт № 86 т.VIII рег.№ 7415 д. № 785 /2017 год. на Р. Г.-нотариус, вписан под № *** в регистъра на НК и с район на действие- Районния съд в гр. Добрич ,вписан в Службата по вписванията гр. Д. с вх. рег. № 10403 / 06.11.2017 год. ,АКТ № 85 т.XXIII д. № 4351/2017 год. сделка , с която Р.С.Ж., ЕГН *****, от гр. Д. , ул.“Г.Г.П., в качеството му на управляващ и представляващ “Т.-П.***“ ЕООД,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр. Д. ,ул. “Г.Г.П. е продал на О. М. А. , ЕГН *****, чрез С. Р. С. ,ЕГН *****, от гр. Д., ул. “О.Д.К.**, в качеството ѝ на негов

родител и законен представител за сумата от 9 250 лв. без ДДС недвижим имот в с. Б., общ. Д., съставляващ: поземлен имот с планоснимачен № 15 с площ от 1 500 кв. м., за който е отреден парцел II в кв.25 по уличната и дворищната регулация на селото ,отреден за производствена складова дейност ,ведно с правото на строеж за изграждане на склад за стопанска продукция ,съгласно одобрен ПУП-ПРЗ.

С подаден в срока и по реда на чл.131 от ГПК отговор рег. №4059/10.03.2022 год. ответникът О. М. А. ,ЕГН ***** чрез законния му представител С. Р. С. ЕГН ***** , двамата с адрес в гр.Д. , ул.“Д.К.** е оспорил допустимостта на исковата претенция.Посочил е , че в специалната разпоредбата на чл. 216 ал.1 от ДОПК,пораждането на потестативното право на държавата да обяви за недействителни по отношение на себе си действията ,с които длъжникът я уврежда е обусловено от наличието на акт , установяващ вземането.След като ищецът се легитимирал като кредитор на публични задължения,установени с ревизионен акт , налична била именно хипотезата на чл. 216 ал.1 от ДОПК и не бил налице обоснован интерес от заявената по чл. 216 ал.3 от ДОПК,във връзка с чл. 135 от ЗЗД претенция.

Ответникът е оспорил и основателността на заявената претенция , поради липса на предпоставките по чл. 135 от ЗЗД : наличие на действително вземане на кредитора,възникнало преди действието,чието обявяване за недействително се иска, извършване на увреждащо кредитора действие,което увреждане е съзнавано от длъжника и лицето, с което същият е договарял.Дружеството декларирало корпоративен данък за 2015 год. и 2016 год. в размерите от по 6 077.06 лв. и 1 622.08 лв. и до месец април 2017 год. доброволно е заплащане суми в общ размер от 8 019.97 лв.,разпределяни от органа по приходите ТД на НАП за съответни публични вземания.Дължимия за 2017 год. корпоративен данък е следвало да бъде внесен в срок до 31 март на следващата календарна година,поради което длъжникът не е действал с намерението да избегне заплащане на дължимите данъчни задължения и със съзнанието да увреди кредитора.Към датата на сключване на процесната сделка ,управителя на дружеството не бил уведомяван посредством покана за доброволно изпълнение,заповед за възлагане на ревизия или ревизионен акт за наличието на публични задължения на представляваното от него дружество,установени адва с ревизионен акт от 17.12.2019 год.,въръчен по

реда на чл. 32 от ДОПК на новия едноличен собственик на капитала и управител на дружеството-Г.Т.Д..Към датата на сделката , дружеството разполагало и друго имущество- още един имот в село Б.,значителен брой товарни автомобили и земеделска техника,от което кредитора е можело да бъде удовлетворен в случай на установени публични задължения.Ответникът физическо лице и неговия законен представител,живеели в гр.Д. Г. – ответникът бил роден там, а неговите родители пребивавали в държавата още след сключването на брак през 2015 год.С оглед на горното и натовареното им ежедневие рядко контактували с управителя на дружеството Р.С.Ж. и нямали информация на дейността на представляваните от него дружества,още повече за техни проблеми и задължения.Контакти осъществявали предимно с майката на С. Р. С.,върщали се рядко в страната :1 или 2 пъти по работа или за личен празник.Оспорената сделка била сключена по повод навършването на годинка от купувача по сделката и с цел влагане на спестявания в имот – земеделска земя на негово име.Допитали се до Радин Желев за избор на подходящ имот и по негово предложение закупили притежавания от него имот.

Ответникът „Т. –П.***“ ЕООД ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** , призован при условията на чл.50 ал.2 от ГПК не е подал отговор на исковата молбата.

При служебната проверка на обжалвания съдебен акт не се установява,същият да страда от порок, сочещ на нищожност или недопустимост. Постановеното решение е издадено от надлежен съдебен състав в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност , съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК,поради което е валидно. Правото на иск е надлежно упражнено,а произнасянето на съда съответства на предявеното искане, поради което производството и решението са допустими .

Неоснователно е заявеното от О. М. А. ,чрез законния му представител С. Р. С. в отговора на исковата молба възражение за недопустимост на предявения иск , което да обуслови и недопустимост на постановеното решение по такъв иск.Същото е обосновано с липсата на правен интерес от заявяване на иск по чл. 216 ал.3 от ДОПК при наличие на данни за установяване на публичните задължения с ревизионен акт ,в който случай

защитата на държавата следвало да се осъществи по специалния ред на чл. 216 ал.1 от ДОПК. На плоскостта на правния интерес, Държавата като кредитор има интерес от иска по чл. 216 ал.3 от ДОПК, когато в резултат на предявяването му ще ѝ бъде предоставена възможността да не зачита действителното правно положение и да насочи принудителното изпълнението върху недвижимия имот, с който длъжникът ѝ се разпоредил. По същество възражението се свежда до това, кои са елементите на фактическите състави на двете разпоредби на чл. 216 от ДОПК и тяхното съотношение, както и каква е правната квалификация на претенцията с оглед заявените фактически твърдения.

Увреждащия кредитора договор е сключен на дата 06.11.2017 год., към който момент разпоредбата на чл.216 ал.1 от ДОПК (в редакцията ѝ обн. в ДВ бр. 105 от 2005 год. в сила от 01.01.2006 год.) е предоставяла възможност за предявяване на иск за прогласяване недействителността на увреждащи държавата или общините сделки и действия, конкретно изброени в шест хипотези, единствено в случай, когато те по време следват датата на установяване на публичните задължения, съответно датата на връчването на заповедта за възлагане на ревизия, ако в резултат на ревизията са установени публични задължения. Чрез допълнението на разпоредбата на чл.216 ал.1 от ДОПК (обн. в ДВ бр. 105/2020 год. в сила от 01.01.2021 год.) такава възможност е предоставена и по отношение на сделките и действията, конкретизирани в шест хипотези и като осъществени след датата на деклариране на публичните задължения. Непроменена е останала разпоредбата на чл.216 ал.3 от ДОПК, съгласно която извън случаите по ал. 1 правата на кредитора могат да бъдат упражнени от съответния публичен вискател или от публичния изпълнител и в които случаи знанието на лицето, с което длъжникът е договарял за увреждането се предполага до доказване на противното, ако третото лице и длъжникът са свързани лица. Разпоредбите на чл. 216 ал.1 и чл. 216 ал.3 от ДОПК, във връзка с чл. 135 от ЗЗД са в съотношение на специална (чл.216 ал.1 от ДОПК) към обща (чл. 216 ал.3 от ГПК), като законодателят е предвидил, че доколкото към датата на сключване на сделката не са налице предпоставките и елементите от фактическия състав на чл. 216, ал. 1, то защитата на държавата е тази по реда на чл. 216 ал.3 от ДОПК.

Предметът на делото е спорното материално субективно право -

претендирано или отричано от ищеца право, индивидуализирано от основанието и петитума на иска. Каква е правната квалификация на спорното право се определя от съда, съобразно въведените от ищеца твърдения. Въззивният съд намира, че дадената от първоинстанционния съд правна квалификация на спора е правилна и съответства на въведените от ищеца факти и обстоятелства както и формулирано искане по чл. 216 ал.3 от ДОПК, във връзка с чл. 135 ал.1 от ЗЗД. В исковата молба са заявени факти касаещи публични задължения на прехвърлителя по атакуваната сделка от 2017 год., като липсват твърдения по делото те да са установени с ревизионен акт или на ответника да е връчвана заповед за възлагане на ревизия, която да е приключила с установяване на публични задължения към датата на сделката, т.е. за ищеца не е съществувала възможността да защити правата на държавата ползвайки специалния ред за това, предвиден в чл.216 ал.1 от ДОПК в първоначалната ѝ редакция.

Жалбата е основателна въз основа на фактически констатации и правни изводи както следва:

Извършена е била ревизия на „Т. –П.***“ ЕООД, ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** по особения ред на чл. 122 от ДОПК ,при която е установено ,че за извършваната дейност:покупка на бракувани автомобили,селскостопански машини и части втора употреба,продавани след отремонтване или продавани за метални отпадъци ,дружеството не разполага със счетоводни документи,а фискалното си устройство е регистрирало едва на 22.11.2018 год. Съставен е бил Ревизионен доклад № Р– 03000819002401-092-001/17.12.2019 год. и въз основа на него издаден от Националната агенция по приходите-Териториална дирекция В. Ревизионен акт Р-09000819002401-091/04.03.2020 год. за задълженията на дружеството за корпоративен данък за времето от 01.01.2015 год.-31.12.2018 год.Установен е бил размер на задълженията по видове и периоди и лихвите за просрочие към тях,начислени към 04.03.2020 год. ,както следва :

2015 год.:

1./33 495.60 лв.- установен размер на задължението за внасяне на корпоративен данък; 6 077.06 лв.-деклариран и заплатен от дружеството корпоративен данък ; дължима сума от дружеството-27 418.54 лв. и

2./установен размер на задължението за лихва-11 418.38 лв.; деклариран и заплатен от дружеството размер на лихва-495.26 лв.; дължима сума за лихва-10 924.12 лв.

2016 год.:

1./8 217.95 лв.- установен размер на задължението за внасяне на корпоративен данък; 1 627.98 лв.-деклариран и заплатен от дружеството корпоративен данък ; дължима сума от дружеството- 6 589.97 лв.и

2./установен размер на задължението за лихва- 2 147.80 лв.; деклариран от дружеството размер на лихва-190.79 лв. и заплатен от дружеството размер на лихва-61.46 лв.; дължима сума за лихва-2 086.34 лв.

2017 год.:

1./28 703.61 лв.- установен размер на задължението за внасяне на корпоративен данък;4 698.68 лв.-деклариран от дружеството корпоративен данък ; дължима сума от дружеството-28 703.61 лв. и

2./установен размер на задължението за лихва-5 597.66 лв.; деклариран от дружеството размер на лихва 916.32 лв. и заплатен от дружеството размер на лихва-00.00 лв.; дължима сума за лихва-5 597.66 лв.

2018 год.:

1./31 277.64 лв.- установен размер на задължението за внасяне на корпоративен данък; 12 225.31 лв. лв.-деклариран от дружеството корпоративен данък ; дължима сума от дружеството-31 277.64 лв. и

2./установен размер на задължението за лихва- 2 936.86 лв.; деклариран от дружеството размер на лихва 1 147.91 лв. и заплатен от дружеството размер на лихва-00.00 лв.; дължима сума за лихва-2 936.86 лв.

Общия размер на данъчните задължения за периода е определен на сумата от 123 795.50 лв.,общия размер на декларираните задължения на сумата от 27 379.09 лв.След констатации за внесена сума от данъчно задълженото лице в общ размер от 8 260.76 лв. е определен размера на дължимата от него сума - 115 534.74 лв.

С договор от дата 06.11.2017 год. ,сключен с нотариален акт № 86 т.VIII рег.№ 7415 д. № 785 /2017 год. на Р. Г.-нотариус, вписан под № *** в регистъра на НК и с район на действие-Районния съд в гр. Д. ,вписан в Службата по вписванията гр. Д. с вх. рег.№ 10403 / 06.11.2017 год. ,АКТ №

85 т.ХХІІІ д. № 4351/2017 год. , Р.С.Ж., ЕГН *****, от гр. Д. ,ул.“Г.Г.П., в качеството му на управляващ и представляващ “Т.-П.***“ ЕООД,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр. Д. ,ул. “Г.Г.П. е продал на О. М. А. ,ЕГН *****,чрез С. Р. С. ,ЕГН *****,от гр. Д., ул. “О.Д.К.**, в качеството ѝ на негов родител и законен представител собствения си недвижим имот в с. Б., общ. Д., съставляващ: поземлен имот с планоснимачен № 15 с площ от 1 500 кв. м., за който е отреден парцел II в кв.25 по уличната и дворищната регулация на селото , отреден за производствена складова дейност ,ведно с правото на строеж за изграждане на склад за стопанска продукция ,съгласно одобрен ПУП-ПРЗ. Имотът е бил продаден за сумата от 9 250 лв. без ДДС, която е следвало да бъде получена от купувача чрез законния му представител по банков път по сметка на продавача в “Сосиете Женерал Експресбанк“АД в срок до 17.11.2017 год. Имотът е с данъчна оценка в размер на 2 296.80 лв. Изрично в нотариалния акт страните са декларирали, че не са налице хипотезите по чл.216 ал.1 от ДОПК, водещи до недействителност на сделката.В приложената по нотариално дело декларация по чл. 264 ал.1 от ДОПК от дата 06.11.2017 год., Р.С.Ж. е декларирал ,че представляваното от него дружество няма непогасени ,подлежащи на принудително изпълнение задължения за данъци,мита и задължителни осигурителни вноски.Доказателства за заплащане на сумата в указания срок по делото не са представени.

С договор от дата 03.12.2018 год. ,сключен с нотариален акт № 158 т.VII рег.№ 7324 д. № 853 /2018 год. на Р. Г.-нотариус, вписан под № *** в регистъра на НК и с район на действие-Районния съд в гр. Д. ,вписан в Службата по вписванията гр. Д. с вх. рег.№ 10139 / 03.12.2018 год. ,АКТ № 129 т.ХХV д. № 4684/2018 год. ,Р.С.Ж., ЕГН *****, в качеството му на управител на “Т.-П.***“ ЕООД,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр. Д. ,ул. “Г.Г.П. е продал на Р.С. СА., ЕГН *****,от с. Р. недвижим имот в с. Б., общ. Д. : поземлен имот с планоснимачен № 15 с площ от 1 341 кв. м., за който е отреден парцел III в кв.25 ,с трайно предназначение : земеделска земя, начин на трайно ползване :незастроен имот за производствен, складов обект, категория на земята при неполивни условия-трета, представляващ ПИ с идентификатор № 06104.30.86 по КKKP. Имотът е бил продаден за сумата от 9 600 лв.

Съгласно констатациите в Ревизионен доклад № Р– 03000819002401-

092-001/17.12.2019 год. на дата 24.09.2018 год. в Търговския регистър е било вписано новоучредено търговско дружество "ОЗИ 72" ЕООД, едноличен собственик на капитала на което е Р.С.Ж., прехвърлил на новоучреденото дружество налични активи от "Т.-П.***" ЕООД само месец преди да прехвърли дружествените си дялове от последното.

С договор от дата 27.12.2018 год. ,Р.С.Ж.,като продавач е прехвърлил на Г.Т.Д. като купувач 500 дружествени дяла, представляващи дяловата вноска на продавача в капитала на "Т.-П.***" ЕООД, ЕИК *** срещу цена от по 10 лв. на дял или общо 5 000 лв.

Съгласно представената справка за родствени връзки , Р.С.Ж. е баща на В.Р.С., С. Р. С. , С. Р. С. и Р. Р. С..

О. М. А. е роден на дата 09.11.2016 год. в Г. и негови родители са С. Р. С. и М.Ф. А.-така удостоверение за раждане ,издадено въз основа на акт за раждане № 0137/10.02.2017 год. на Община Д. –град.

С. Р. С. и М.Ф. А. са сключили граждански брак на дата 18.08.2015 год. в с. С., общ. Д.-така удостоверение ,издадено въз основа на акт за граждански брак № 3/18.08.2015 год. на Община Д..

Видно от удостоверение за наемател, М. А. се е нанесъл на дата 11.09.2015 год. в отдавано под наем от М.Т. жилище в гр.Д. ,Й.щ.*** .Считано от 01.10.2016 год. М. А. е наемал жилище в гр. Д.,Г.** по сключен с М.К. безсрочен договор за наем на жилище.

Съгласно Справка актуално състояние на всички трудови договори , С. Р. С. е била заета по трудов договор с работодател "С.***" ЕООД за времето от 02.11.2014 год.-01.04.2016 год. и с работодател „Т. –П.***“ ЕООД за времето от 17.01.2017 год.-12.11.2018 год.

В съдебното заседание от дата 25.07.2022 год., М.Ф. А. е дал показания,че от 2011 год. живее и работи в Г..След като сключил брак със С. Р. С. в с.С. се върнали отново в чужбина.Съпругата му не работела в Г.,гледала детето им.По цял ден бил на работа и не знае , колко често съпругата му общува със семейството си-понякога в края на седмицата ,заедно провеждали телефонен разговор.Не му е известно фирмите на тъста да му да имат задължения към държавата,напротив той винаги им помагал финансово.Прибирали се веднъж през годината за 3 или 4 седмици-предимно лятото,понякога и за Коледа.Имали спестени пари и решили да ги вложат в

земя –имот,за да направят нещо за сина си. Като видял ,че са притиснати от времето ,бащата на съпругата му предложил да им продаде имота си,разбрали се за хубави пари. Покупната цена от 9 000 лв. била заплатена от жена му по банков път, тъй като жена му се занимавала със сделката.Твърди,че никога съпругата му не е работила във фирмата на баща си –назначена била там ,когато забременяла само за осигуровките,периодът на назначаване бил за майчинството.

В съдебното заседание от дата 25.07.2022 год.Р.С. СА. е свидетелствал,че съжителства на семейни начала със сестра на С..Тя и съпруга ѝ М. живеели в Г. от около 3 години и се прибирали в България един път през годината.Не са му известни обстоятелства във връзка с процесната продажба на имот,нито каква е дейността на Р.С.Ж.,имал ли е финансови проблеми.Не знае дали С. е работила при своя баща, сестра ѝ била работила при него по повод майчинството.

Искът по чл. 135 ЗЗД има за предмет потестативното право на кредитора да обяви за недействителни по отношение на себе си действията, с които длъжникът го уврежда. Това право възниква за кредитора по силата на закона при установен фактически състав,елементите на които кредиторът - ищецът е доказал по делото -на първо място наличието на действително вземане, което не е прекратено или погасено по давност, без да е необходимо вземането да е ликвидно и изискуемо.

Съобразно посоченото в тълкувателно решение № 1/07.05.2009 год. по тълкувателно дело № 1/07.05.2009 год. на ВКС,ОСНК понятието "данък" не е изрично законодателно дефинирано, но е несъмнено, че данъкът представлява публично държавно вземане, установено на базата на задължителност, безвъзмездност и безвъзвратност, като неговото реализиране е гарантирано с държавна принуда. На това публично субективно право на държавата съответства задължението на гражданите, закрепено в чл. 60, ал. 1 от Конституцията на Република България (КРБ), за заплащане на данъци и такси, установени със закон, съобразно своите доходи и имущество.Основна характеристика на данъците е тяхната законоустановеност по основание, размер и субекти. Законът урежда фактическите състави, които пораждат данъчните задължения, компетентните органи с правомощия по установяване на конкретния размер на данъка за конкретното данъчно задължено лице,

както и другите задължения, свързани с основния данъчен дълг - за данъчна регистрация, за подаване на данъчна декларация, за оказване съдействие на данъчните органи. Задължението за плащане на данъци обаче възниква с настъпването на определения в конкретния данъчен закон падеж, без значение дали това задължение е определено с акт на данъчната администрация. Характерно за данъчното правоотношение е и това, че прилагането на данъчноправната норма се осъществява в някои случаи именно от данъчно задълженото лице, напр. - чрез подаване на данъчна декларация при облагането с корпоративен данък по ЗКПО (чл. 92 и сл.), с данък върху дохода по ЗДДФЛ (чл. 50 и сл.), чрез подаване на периодични справки - декларации при облагане с данък върху добавената стойност по ЗДДС (чл. 125 и сл.) и пр. Данъчните задължения възникват *ex lege* и стават изискуеми с настъпването на определения в конкретния данъчен закон падеж, а ревизионният акт е резултат от извършена данъчна ревизия (чл. 112 и сл. от ДОПК), като една от формите за осъществяване на данъчно- осигурителен контрол от органите по приходите, наред с данъчната проверка. Данъчната ревизия се провежда по инициатива на данъчен орган и без подадена данъчна декларация, напр. когато декларацията не е подадена в срок, при наличие на данни за укриване на доходи, при използване в счетоводството на неистински или с невярно съдържание документи, при липса на счетоводна отчетност и др. (чл. 122 от ДОПК). Ревизионният акт визира винаги конкретно задължение на конкретно данъчно задължено лице и представлява по правната си същност индивидуален административен акт, издаван от компетентния орган по приходите, който има само декларативно, а не конститутивно действие, защото с него не се създава същинско данъчно задължение, а се признава вече съществуващо право на държавата да получи едно данъчно вземане. Предназначението на ревизионния акт е да направи задължението на конкретния длъжник ликвидно и изискуемо - чрез утвърждаване на заявеното от данъчно задълженото лице или чрез някои от формите на контрол и намеса, регламентирани в ДОПК, в случаите на констатирани несъответствия, липса на декларация, на документация и пр. Данъчните задължения са определени по основание, субект и размер в съответните данъчни закони, т. е. те винаги са определяеми (ликвидни) и с настъпване на датата на падежа им стават и изискуеми. А когато едно ликвидно и изискуемо данъчно задължение не бъде изпълнено доброволно, то

може да бъде събрано по принудителен ред, следователно основната функция на ревизионния акт като правен инструмент е да послужи като изпълнителен титул и в този смисъл не би могъл да се третира и като юридически факт по отношение на данъчното задължение.

С оглед посоченото по-горе, несъмнено е установено, че към сключване на договора от дата 06.11. 2017 год. „дружеството продавач“ е имало непогасени публични задължения за корпоративен данък в размерите от по 27 418.54 лв. за 2015 год. и 6 589.97 лв. за 2016 год., незаплатени в сроковете по чл. 93 от Закона за корпоративното подоходно облагане съответно до 31.03.2016 год. и 31.03.2017 год., т.е. Държавата е кредитор с неудовлетворено вземане, възникнало преди извършване на увреждащото действие и може да упражни правото си съгласно предвижданията на чл. 135 ал.1 от ЗЗД.

За доказано настоящият съдебен състав намира и увреждането на кредитора, доколкото увреждащо интереса на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника е всяко разпореждане, с което отделен имуществен обект се изважда от патримониума на длъжника. Без значение за наличието на увреждане е дали при разпореждането в патримониума на длъжника постъпва друго имуществено благо, тъй като цялото имущество на длъжника служи за удовлетворение на кредиторите и всеки от тях решава от цената на кой имуществен обект да се удовлетвори. За кредитора има значение, колко бързо, лесно, сигурно и с по-малко разходи се осребряват различните имуществени обекти в патримониума на длъжника. Вредата, като обективна предпоставка, е налице както, когато длъжникът се лишава изцяло от своето имущество, така и когато само го намалява или с правните си създава трудност за удовлетворяване на публичното задължение. Длъжникът Т.-П.***“ ЕООД е извършил конкретно действие, което уврежда кредитора-сключил договор от дата 06.11.2017 год. за продажба на недвижим имот. В резултат на договора по чл.183 от ЗЗД длъжникът се е лишил от правото си на собственост върху недвижим имот, намалявайки по този начин сигурните си ликвидни активи и без данни продажната му цена да е получена и налична по сметка. За обезпечение вземането на кредитора служи цялото длъжниково имущество (чл. 133 ЗЗД), поради което право на кредитора е да избере начина и имуществото, от което да се удовлетвори. Длъжникът не разполага с възражение, че притежава и друго имущество извън разпореденото - той не разполага с възможност да посочва, от коя движимост или недвижимост ще

следва да се удовлетвори кредиторът и срещу кое от притежаваните от него имущества да се насочи принудителното изпълнение. В случай, че длъжникът е добросъвестен, то притежаваното друго имущество би му послужило за доброволно изпълнение на дълга и в този случай обявената на основание чл. 135 ЗЗД относителна недействителност на разпоредителната сделка би изгубила правно значение. При недобросъвестност на длъжника обаче, кредиторът би разполагал с възможност да се удовлетвори по своя преценка и с оглед интересите си чрез насочване на принудителното изпълнение върху всяко от притежаваните от длъжника имущества, за която именно цел на кредитора е предоставена възможността за провеждане на отменителния иск по чл. 135 ЗЗД. С оглед на горното е неоснователно възражението на купувача по сделката О. М. А., че притежание на търговското дружество е останал и още един имот, както и че разполага с друго движимо имущество.

Установено е по делото и субективното условие за уважаване на претенцията- знание на страните по възмездния договор за увреждането на кредитора-Държавата. Знанието за увреждане се приема като съзнание, че в резултат на действието (правна сделка) съществува възможност да се възпрепятства кредиторът да се удовлетвори от стойността на имота. Длъжникът винаги знае за увреждането, когато разпоредителната сделка е извършена след възникне на кредиторското вземане. В разпоредбата на чл.216 ал.3 изр.2-ро от ДОПК е въведена оборимата презумпция за знание за увреждането от третото лице , но не с оглед роднински връзки между третото лице и длъжника, визирани в разпоредби на чл. 135 ал.2 от ЗЗД, а с оглед качеството му на свързано лице по смисъла на § 1 т.3 от ДР на ДОПК. Тази разпоредба е приложима по отношение на юридическо лице, когато неговата воля се изразява посредством единствения съдружник и управител ,така също и по отношение и законния представител на контрагента по сделката,в случай че е малолетно дете,чиято воля е изразена от законния му представител. При сочените и установени по делото обстоятелства, че управителя на търговското дружество –продавач и законния представител на купувача са роднини по права линия (баща и дъщеря), настоящият състав намира, че е налице свързаност на лицата по см. на § 1 т.3 б.“а“ от ДР на ДОПК.

Презумпциите уреждат отклонение от общите принципи на

доказателствената тежест, като облекчават страната, която се ползва от презумирания факт, от тежестта да го установи, ако е установила визираната в нормата презумпционна предпоставка. Когато законодателят е преценил, с оглед обичайното положение на нещата, че следва да облекчи една от страните в процеса при доказването, това означава, че доказателствената тежест се възлага на противната страна. Опровергаването на една презумпция не може да се извърши по друг начин, освен чрез провеждане на обратно доказване по отношение на презумирания факт (пълно доказване, че този факт не се е осъществил). Ответникът О. М. А. , чрез законния си представител С. Р. С. не е оборил презумпцията за знанието за увреждането по чл. 216 ал.3 от ЗЗД. Ангажираните доказателства не създават сигурно убеждение у съда относно твърдяното от него незнание за увреждането. Налице са доказателства ,че бащата на ответника живее в Г.,където наема жилище ,но не и такива ,че заедно с него там пребивава и семейството му-договорът за наем е сключен само на негово име,като липсват данни ,неговата съпруга и дете , да са адресно регистрирани в посоченото населено място на адреса на наетото жилище,съпругата и детето да са включени в система за социално подпомагане или да са направили избор на лекар в чуждата държава и там да се осъществяват задължителни прегледи и ваксинации на детето. Единствено от факта,че детето е родено в Г., не може да бъде направен извод за трайното му установяване на територията й. Свидетелят М.А. (баща на ответника и съпруг на законния му представител при сключване на сделката) е дал показания,че семейството живее в Г. от сключването на граждански брак-18.08.2015 год., но по делото са налични официални справки,че за времето от 02.11.2014 год. до 01.04.2016 год. ,законния представител е бил зает по трудово правоотношение в България с работодател ,различен от дружеството на нейния баща -“С.*“ ЕООД,респ. с дружеството на нейния баща за времето от 17.01.2017 год.-12.11.2018 год.,т.е. и след сключването на гражданския брак,по време на сключване на увреждащия договор -06.11.2017 год. и почти до датата на прехвърляне от Р.С.Ж. на дружествените му дялове-27.12.2018 год.При съобразяване на тези данни и с оглед правилото на чл. 172 от ГПК ,показанията на свидетеля не могат да бъдат кредитирани.

Гореизложеното мотивира съда да приеме, че предявените искове са основателни.Обжалваното решение за отхвърлянето им е незаконосъобразно

и на основание чл. 271 ал.1 от ГПК ,въззивният съд го отменя,като решава спора съобразно настоящото изложение с уважаване на заявената претенция по чл. 216 ал.3 от ДОПК.

С оглед изхода по спора и на основание чл. 78 ал.8 от ГПК,във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25 ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ на ищеца следва да се присъдят разноски за процесуалното представителство от юрисконсулт за две съдебни инстанции ,съответно в размерите от по 360 лв. за производството пред ДРС и в размер на 180 лв. за производството пред ДОС.

На основание чл. 78 ал.6 от ГПК ,във връзка с чл. 84 т.1 от ГПК, ответниците следва да бъдат осъдени да заплатят държавните такси за първоинстанционното и въззивното производство ,определени в размерите съответно от по 92.60 лв. и 46.25 лв.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 837/18.08.2022 год. по гр. д.№ 20223230100043/2022 год. на Районен съд Добрич,като вместо това п о с т а н о в я в а:

На основание чл. 216 ал.3 от ДОПК,във връзка с чл. 135 ал.1 от ЗЗД и § 1 т.3 б.“а“и „б“ от ДР на ДОПК по иска на публичния изпълнител при ТД на НАП-В. ,ОБЯВЯВА за НЕДЕЙСТВИТЕЛЕН по отношение на ДЪРЖАВАТА договора от дата 06.11.2017 год. ,сключен с нотариален акт № 86 т.VIII рег.№ 7415 д. № 785 /2017 год. на Р. Г.-нотариус, вписан под № *** в регистъра на НК и с район на действие-Районния съд в гр. Д. ,вписан в Службата по вписванията гр. Д. с вх. рег.№ 10403 / 06.11.2017 год. ,АКТ № 85 т.XXIII д. № 4351/2017 год. , с който Р.С.Ж., ЕГН *****, от гр. Д. , ул.“Г.Г.П., в качеството му на управляващ и представляващ “Т.-П.***“ ЕООД,ЕИК ***,със седалище и адрес на управление гр. Д. ,ул. “Г.Г.П. е продал на О. М. А. , ЕГН *****, чрез С. Р. С. ,ЕГН *****, от гр. Д., ул. “О.Д.К.**, в качеството ѝ на негов родител и законен представител за сумата от 9 250 лв. без ДДС недвижим имот в с. Б., общ. Д., съставляващ: поземлен имот с планоснимачен № 15 с площ от 1 500 кв. м., за който е

отреден парцел II в кв.25 по уличната и дворищната регулация на селото ,отреден за производствена складова дейност ,ведно с правото на строеж за изграждане на склад за стопанска продукция ,съгласно одобрен ПУП-ПРЗ.

ОСЪЖДА О. М. А. , ЕГН ***** ,чрез С. Р. С. ,ЕГН ***** , от гр. Д., ул. “О.Д.К.** и „Т. –П.***“ ЕООД ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** ДА ЗАПЛАТЯТ дължимите държавни такси за първоинстанционното и въззивното производство ,съответно по сметка на Районен съд Добрич сумата от 92.50 лв.,а по сметка на Окръжен съд Добрич сумата от 46.25 лв.

ОСЪЖДА О. М. А. , ЕГН ***** ,чрез С. Р. С. ,ЕГН ***** , от гр. Д., ул. “О.Д.К.** и „Т. –П.***“ ЕООД ЕИК ***, представлявано от Г.Т.Д. със седалище и адрес на управление гр.Д., бул.Р.** ДА ЗАПЛАТЯТ на ТД на НАП-В. сумата от 540 лв.,съставляваща възнаграждение за защита от юрисконсулт в две съдебни инстанции.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.280 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____